LA LOCOMOTORA NEGRA

25 ANYS

CLASSE: JAZZ

TRAJECTE: 31/1/71 AL 31/1/96

LA LOCOMOTORA NEGRA

1.	Presentació 1er concert	1'47"
2.	Struttin' with some Barbecue *(Lilian Hardin Armstrong)*. **A**	3'18"
3.	Swingin' with Mezz *(Milton "Mezz" Mezzrow)* **B**	4'43"
4.	House Rent Shout *(Edgar Battle)* **C**	3'18"
5.	Do you know what it means to miss New Orleans? *(Alter - De Lange)* **D**	4'10"
6.	Weary Blues *(A. Matews)* **D**	3'07"
7.	Shakin' the Drac *(R. Gili)* **E**	4'33"
8.	Soft & Subtle *(R. Gili)* **F**	3'21"
9.	Blue Moon *(Rodgers - Hart)* **G**	5'18"
10.	'T'ain't what you do *(Sy Oliver - James Young)* **G**	2'39"
11.	Pleasingly Plump *(Q. Jones)* **H**	3'27"
12.	Red Top *(Hampton - Kynard)* **I**	5'48"
13.	Just-a-sittin' and a-rockin' *(Ellington -Strayhorn - Gaines)* **J**	4'16"
14.	Cute *(N. Hefti)* **K**	4'36"
15.	Mood Indigo *(Mills - Bigard - Ellington)* **L**	4'43"
16.	Stolen Sweets *(Bill Davis)* **M**	4'35"
17.	House Party *(Sy Oliver - H. Edison)* **N**	4'18"
18.	Stan's Dance *(Wilbur "Buck" Clayton)* **N**	4'24"

25 ANYS

Estudi: Albert Moraleda. Tècnic de so: Albert Moraleda.
"Red Top" Estudi: Jan Cadela. Tècnic de so: Alfonso Zuleta.
Productor: La Locomotora Negra.

Disseny Gràfic: Pep Rius.
Fotomecánica: SCAN-4

PERSONAL I DATES D'ENREGISTRAMENT

A Ricard Gili (tp); Tomás González (ts); Tòfol Trepat (p); Jordi Casanovas (b); Carles Gili (d)
Rec. 22-VI-95

B R. Gili (tp); Lluís Trepat (cl); T. González, Toni Gili (ts); T. Trepat (p); J. Casanovas (b); C. Gili (d).
Rec. 22-IV-95

C R. Gili, F. Cailà (tp); L. Trepat (cl); T. González, T. Gili (ts); T. Trepat (p); J. Casanovas (b); C. Gili (d).
Rec. 22-IV-95

D R. Gili, F. Cailà (tp); Marc Trepat (tb); Oriol Romaní (cl); L. Trepat (cl, as); T. González, T. Gili (ts); T. Trepat (p); J. Casanovas (b); C. Gili (d).
Rec. 13-V-95

E R. Gili, F. Cailà (tp); L. Trepat (cl, as); T. González, T. Gili (ts); Angel Molas (bs); T. Trepat (p); Pep Rius (g); J. Casanovas (b); C. Gili (d).
Rec. 9-VI-95

F R. Gili, F. Cailà (tp); M. Trepat (tb); L. Trepat (cl, as); T. González, T. Gili (ts); A.Molas (bs); T. Trepat (p); Albert Romaní (g); J. Casanovas (b); C. Gili (d).
Rec. 8-II-92

G R. Gili, F. Cailà (tp); M. Trepat (tb); L. Trepat (cl, as); T. González, T. Gili (ts); A. Molas (bs); T. Trepat (p); J. Casanovas (b); C. Gili (d).
Rec. 17-XII-94

H R. Gili, F. Cailà (tp); M. Trepat (tb); L. Trepat (cl, as); T. González, T. Gili (ts); A. Molas (bs); T. Trepat (p); Albert Romaní (g); J. Casanovas (b); C. Gili (d).
Rec. 25-VII-94

I R. Gili, F. Cailà (tp); M. Trepat (tb); L. Trepat (cl, as); T. González, T. Gili (ts); A. Molas (bs); T. Trepat (p); J. Casanovas (b); C. Gili (d).
Rec. 19-XI-94

J R. Gili, F. Cailà (tp); M. Trepat (tb); L. Trepat (cl, as); T. González, T. Gili (ts); A. Molas (bs); T. Trepat (p); Albert Romaní (g); J. Casanovas (b); C. Gili (d).
Rec. 14-XII-91

K R. Gili, F. Cailà (tp); M. Trepat (tb); L. Trepat (cl, as); T. González, T. Gili (ts); A. Molas (bs); T. Trepat (p); P. Rius (g); J. Casanovas (b); C. Gili (d).
Rec. 21-I-95

L R. Gili, F. Cailà (tp); M. Trepat, Víctor González, Xavier Trepat (tb); L. Trepat (cl, as); T. González, T. Gili (ts); A. Molas (bs); T. Trepat (p); P. Rius (g); J. Casanovas (b); C. Gili (d).
Rec. 10-VI-95

M R. Gili, F. Cailà (tp); M. Trepat, V. Gonzàlez, X. Trepat (tb); L. Trepat (cl, as); T. González, T. Gili (ts); A. Molas (bs); Josep Vadell (p); P. Rius (g); J. Casanovas (b); C. Gili (d).
Rec. 10-VI-95

N R. Gili, F. Cailà (tp); M. Trepat, V. González, X. Trepat (tb); L. Trepat (cl, as); T. González, T. Gili (ts); A. Molas (bs, as); T. Trepat (p); P. Rius (g); J. Casanovas (b); C. Gili (d).
Rec. 13-V-95

XXV ANIVERSARI DE LA LOCOMOTORA NEGRA

El Diumenge 31 de Gener de 1971, en un concert matinal a la Cova del Drac de Barcelona, es presentava en públic, per primera vegada, el conjunt de La Locomotora Negra.

Al acomplir-se un quart de segle d'aquell fet, La Locomotora Negra ha volgut celebrar-ho amb la publicació d'aquest nou disc: "**La Locomotora Negra -25 Anys**".

Com veureu, el contingut d'aquest CD recorre les diverses èpoques que conformen la història del grup. Hem enregistrat versions actuals dels temes més característics de cada període, amb les formacions corresponents: quintet, septet, etc... fins arribar a la formació actual de tretze components. Podreu, en certa manera, seguir el creixement i l'evolució de l'orquestra al llarg d'aquests vint-i-cinc anys.

No hem tingut mai la pretensió de ser res mínimament important en el món del jazz. Com ho hem dit moltes vegades, no som més que un grup d'amics que ens agrada tocar jazz i , al mateix temps, si es possible, fer-ne gaudir la gent.
Ara bé, al cap de tots aquests anys hem rebut prou mostres d'acceptació i simpatia, dins i fora de Catalunya, per suposar que l'alegria i la satisfacció que sentim per aquests vint-i-cinc anys d'activitat ininterropuda, podem compartir-les amb molta gent, amics i desconeguts, melòmans entesos i simples curiosos, públic de jazz-cava i ballarins d'envelat, joves i vells... A tots ells volem agrair el seu suport.

Esperem que, per mitjà d'aquest disc, tinguin l'oportunitat de celebrar-ho amb nosaltres. Moltes gràcies!

LA LOCOMOTORA NEGRA

FOTO: E. Llasat

XXV ANIVERSARIO DE LA LOCOMOTORA NEGRA

El Domingo 31 de Enero de 1971, en un concierto matinal en la Cova del Drac de Barcelona, se presentaba en público, por primera vez, el conjunto de la Locomotora Negra.

Al cumplirse un cuarto de siglo de aquel evento, La Locomotora Negra ha querido celebrarlo con la publicación de este nuevo disco: "La Locomotora Negra - 25 Anys".

Como vereis, el contenido de este CD recorre las diversas épocas que conforman la historia del grupo. Hemos grabado versiones actuales de los temas más característicos de cada periodo, con las formaciones correspondientes: quinteto, septeto, etc... hasta llegar a la formación actual de trece componentes. Podreis en cierta forma, seguir el crecimiento y la evolución de la orquesta a lo largo de estos veinticinco años.

No hemos tenido nunca la pretensión de ser algo mínimamente importante en el mundo del jazz. Como hemos dicho muchas veces, no somos más que un grupo de amigos a los que les gusta tocar jazz y, al mismo tiempo, si es posible, hacer disfrutar con ello a la gente. Ahora bien, al cabo de todos estos años hemos recibido suficientes muestras de de aceptación y simpatía, dentro y fuera de Catalunya, para suponer que la alegría y satisfacción que sentimos por estos veinticinco años de actividad ininterrumpida, podemos compartirlas con mucha gente, amigos y desconocidos, melómanos entendidos y simples curiosos, público de jazz-cava y amantes del baile, jovenes y viejos... A todos ellos queremos agradecer su apoyo.

Esperamos que mediante este disco tengan la oportunidad de celebrarlo con nosotros.
¡Muchas gracias!

La Locomotora Negra

LA LOCOMOTORA NEGRA'S XXV ANNIVERSARY

On Sunday 31st January 1971, in a matinée concert at La Cova del Drac of Barcelona, La Locomotora Negra made its first public appearance.

To celebrate the 25th anniversary of this event, La Locomotora Negra has brought out this new record: "La Locomotora Negra -25 Anys".

As you can see, this CD covers the different periods that make up the history of the group. We have recordered new versions of the most characteristic themes from every period with the corresponding formations: quintet, septet, etc... until reaching the present formation of thirteen members. You can, in a certain way, trace the growth and evolution of the orchestra troughout these 25 years.

We have never had the intention of being something in the least important in the Jazz world. As we have said many times, we are just a group of friends who like to play jazz and at the same time give people enjoyement if possible.

However, after all these years, we have received enough support and acceptance in and outside Catalonia, to make us assume that we can share the happiness and the satisfaction that we feel for these 25 years of uninterrupted activity, with: friends and strangers, wise music-lovers and curious people, jazz audiences and dance lovers, young and old people... We would like to thank all of them for their support.

We hope that with this record, you will have the opportunity to celebrate with us.
Thank you very much!

La Locomotora Negra

(Versió anglesa d'Ariadna Fusté)

Primer Concert de La Locomotora Negra (Cova del Drac, 31/1/1971)

LA LOCOMOTORA NEGRA - 25 ANYS

La Locomotora Negra ha fet vint-i-cinc anys, una fita prou notable en ella mateixa. Encara és més sorprenent, però, que, en el seu creixement des d'una formació de quintet fins una big band de tretze components, hagi mantingut una inalterable posició en front de les modes efímeres. Probablement, des de la creació del Quintette du Hot Club de France el 1934, cap altre grup europeu ha fet una aportació al jazz tan constant i saludable.

El factor d'improvisació, molt important en el jazz, ha provocat inevitablement moltes transformacions, però no ha estat fins a les acaballes del segle vint, que el recel davant aquesta situació de canvis ha portat a seriosos replantejaments en els Estats Units, notablement per part de Wynton Marsalis. Massa sovint, les "innovacions" han estat intents desesperats per ser **diferents** en un sentit comercial, no per progressar artísticament.

Tanmateix, el jazz té una fibra interior ("hard core"), una tradició resistent, a la qual La Locomotora Negra s'ha adherit honorablement al llarg de les seves múltiples transformacions. El seu credo fonamental, com el que pren cos en la música de Louis Armstrong, Duke Ellington, Count Basie i Jimmie Lunceford, queda ben expressat en dues composicions ben importants : "It Don't Mean a Thing If It Ain't Got That Swing" (**No significa res si no té Swing**) i "Tain't What You Do, It's the Way That You Do It (**No és el que fas si no tal com ho fas**). La vigència de les veritats que diuen les lletres d'aquestes famoses cançons és la mateixa avui que quan foren escrites. Actualment, hi ha molt jazz que no s'interpreta amb swing i molt que s'expressa amb un accent estrany. Això és així, en part, perquè el jazz no es toca principalment per als ballarins negres, tal com abans es feia, un fet que els músics que sentim en aquest disc no han oblidat. I si ho haguessin oblidat, per fortuna tenen un bateria tan excel.lent com Carles Gili que els ho recorda en tot moment.

1. Presentació a càrrec de Joaquim Gili del primer concert de La Locomotora Negra (Cova del Drac, Barcelona, 31/1/1971).

EL QUINTET

2. El tema inicial, STRUTTIN' WITH SOME BARBECUE, que va fer famós Louis Armstrong, fou el primer número que va tocar el grup en el seu primer concert. Excepte el baix, Jordi Casanovas, està interpretat pels mateixos músics formidables, els quals seran d'una importancia vital en la futura empresa. Els repetits cognoms de Gili, Trepat i González son un altra indicació dels vincles estrets que han mantingut unida tan esforçada orquestra durant un temps tan llarg.

EL SEPTET

3. SWINGIN' WITH MEZZ, escrit per Mezz Mezzrow i interpretat aquí per un septet, fou arranjada per Ricard Gili que és també el trompeta solista. Els solos de clarinet, piano i saxo tenor son a càrrec de Lluís Trepat, Tòfol Trepat i Toni Gili respectivament. La interpretació està dedicada a la memòria de Josep Farreras, al qual aquest tema agradava amb bogeria, i que va substituir Carles Gili a la bateria mentre aquest feia el servei militar (1975-76).

L'OCTET

4. HOUSE RENT SHOUT fou arranjada per Ricard Gili i presenta un animat diàleg entre ell mateix i Ferran Cailà a la trompeta i, després, entre Toni Gili i Tomás González al saxo tenor. El tempo ràpid que requereixen aquest tipus de números els fa força més durs d'interpretar amb swing.

LITTLE BIG BAND (DEU MÚSICS)

5. El darrer número estava interpretat per un octet, però els següents deu números ho estan per un grup més ampli. La instrumentació afegida -trombó i un quart saxo- permetrien a la Little Big Band (Petita Gran Orquestra) aconseguir un so molt més proper al de les famoses orquestres de la Era del Swing. DO YOU KNOW WHAT IT MEANS TO MISS NEW ORLEANS ? és un altra cançó feta famosa per Louis Armstrong i presenta el trombó amb sordina de Marc Trepat sobre un arranjament de Ricard Gili.

6. WEARY BLUES, un vell favorit en els repertoris d'estil New Orleans, presenta un fluïd clarinetista, Oriol Romaní, el qual torna, aquí com a invitat, al lloc que anteriorment havia ocupat de forma habitual. Ell, Ricard Gili i Marc Trepat improvisen amb entusiasme a la manera clàssica en l'explossiu últim "chorus". Es un altre arranjament de Ricard Gili que permet també el lluiment del baix i del bateria.

LITTLE BIG BAND (ONZE MÚSICS)

7. SHAKIN'THE DRAC, escrit i arranjat per Ricard Gili, és un homenatge a La Cova del Drac, el club de Barcelona on aquesta formació orquestral (onze components amb l'addició del guitarrista Albert Romaní) va iniciar un fructífer període de prop de deu anys. D'aleshores ençà ha actuat allí moltes vegades i és el lloc on l'orquestra encara assaja cada setmana. El títol es adient a aquest alegre homenatge en tempo ràpid on destaquen Tòfol Trepat, Ferran Cailà, Toni Gili, Jordi Casanovas i Carles Gili.

8. SOFT & SUBTLE, compost i arranjat per Ricard Gili, és un tema per al lluïment de l'impressionant saxo tenor de Toni Gili. A vegades recorda Don Byas, però no com a model, donat que Gili manté la seva personalitat de manera molt estimable.

9. BLUE MOON ha estat durant molt temps l'especialitat de Marc Trepat. El seu trombó "parlant" reflecteix la influència d'Al Grey que l'aconsellà i ajudà durant el seu pas per Barcelona.
El pulcre i eficaç arranjament de fons el debem a Tomás González.

10. 'TAIN'T WHAT YOU DO segueix molt de prop, en versió de Ricard Gili, el brillant arranjament de Sy Oliver per a Jimmie Lunceford. Aquí la sorpresa la dona Ferran Cailà (conegut pels seus íntims com "Fats Verneda" per raons personals i locals) al cantar la part de Trummy Young en català, mentre el conjunt respon en anglès. Hi ha, després del vocal, vuit emocionants compassos de trompeta de l'arranjador i, tot seguit, l'orquestra toca amb un swing vehement.

11. PLEASINGLY PLUMP, arranjat per Tomás González, segueix l'arranjament que Quincy Jones va escriure el 1963 per a Count Basie, aconseguint captar el so d'aquesta banda de manera sorprenent. Hi ha elegants solos de Ricard Gili i del guitarrista Albert Romaní, mentre el piano de Tòfol Trepat comenta i puntua amb una discreció a la Basie.

12. RED TOP fou enregistrat el 1947 per Gene Ammons en la primera sessió que aquest féu sota el seu nom, i rebé aquest títol com una referència a la seva esposa. La popularitat del Rhythm & Blues estava creixent i la seva influència ja havia arribat als jazzmen. Tomás González és l'autor de l'arranjament i el solista. La secció rítmica toca amb brillantor i el ritme shuffle de Carles Gili proporciona l'estímul adequat.

13. A JUST A-SITTIN' AND A-ROCKIN' Toni Gili torna a ser el solista i Ricard Gili l'arranjador. La comprensió i estimació per la música de Duke Ellington es fan paleses feliçment un altre cop.

14. Podem sentir de manera destacada el tercer Gili en el tema de Neal Hefti, CUTE, on utilitza les baquetes i les escombretes. Ricard Gili també ha arranjat aquesta versió.

BIG BAND (TRETZE MUSICS)

15. MOOD INDIGO presenta l'actual formació de tretze components. Els nou vinguts son, el germà de Tomás González, Víctor, i el fill de Tòfol Trepat, Xavier, ambdós al trombó. Després de Marc Trepat, els dos fan un solo en l'ordre indicat, seguint Lluís Trepat al clarinet i Pep Rius a la guitarra. L'arranjament de Tòfol Trepat ens restitueix la melanconia del famós tema de Duke Ellington d'una manera original.

16. STOLEN SWEETS fou escrita pel gran organista Wild Bill Davis i arranjada per Ricard Gili. Josep Vadell, que ha tocat amb l'orquestra en diverses ocasions, té el paper principal com a pianista en una mena de concert que esdevé molt atractiu.

17. HOUSE PARTY ens porta cap un final ben "rocking". Arranjat per Tòfol Trepat, presenta el trombó de Marc Trepat i, seguidament, un altre diàleg entre Ricard Gili i Ferran Cailà. La vàlua del recentment format trio de trombons queda ampliament demostrada pel seu fons de glissandos en els dos darrers "chorus".

Tots ells aficionats, en el millor sentit de la paraula, ja siguin pare, germà, fill o independents, aquests músics han recorregut un llarg camí en un quart de segle, dominant el llenguatge més adient a la creixent grandària del seu grup, així com els excitants matisos de les millors big bands.
Cal felicitar-los. Però, no ho deixeu correr ara, senyors... seguiu tocant fins el 2025 !

Stanley Dance,
autor de "The World of Swing".

18. STAN'S DANCE està dedicat molt especialment a l'eminent crític de jazz i escriptor Stanley Dance, del qual hem rebut sempre un calorós suport i grans quantitats d'encoratjament.
El tema és una composició de Buck Clayton i l'arranjament és de Toni Gili. Lluís Trepat al clarinet, Angel Molas al saxo alt, Jordi Casanovas al baix, Ricard Gili a la trompeta i Tòfol Trepat al piano en són els solistes.

La Locomotora Negra.

LA LOCOMOTORA NEGRA 25º ANIVERSARIO

La Locomotora Negra ha cumplido veinticinco años, algo que en sí constituye un logro notable. Aun más sorprendente es el hecho de que, en su evolución de quinteto a una big band de 13 componentes, haya logrado seguir fiel a una visión coherente e inalterable, resistiéndose a las modas efímeras. Con toda probabilidad, ningún otro grupo europeo desde la creación del Quintette du Hot Club de France en 1934 habrá hecho una aportación tan duradera y sana al Jazz.

El marcado elemento de improvisación característico del jazz originó inevitablemente muchos cambios. Pero sólo ha sido hoy, a finales del siglo XX, cuando el recelo por estos cambios ha conducido a un serio replanteamiento en los EE.UU., notablemente por parte de Wynton Marsalis. Con demasiada frecuencia, las "innovaciones" no han sido sino unos intentos desesperados de ser **diferente** *en el sentido comercial, y no de* **progresar** *en el plano artístico.*

No obstante, el jazz tiene su hard core, una tradición que se resiste, a la cual la Locomotora Negra se ha mantenido honrosamente fiel a lo largo de sus diferentes transformaciones. Su credo fundamental, igual que el plasmado en la música de Louis Armstrong, Duke Ellington, Count Basie y Jimmie Lunceford, quedó bien expresado en dos composiciones importantes: "It Don't Mean a Thing if It Ain't Got That Swing", y "Tain't What You Do, It's The Way That You Do It". La verdad que encierran los textos de estas canciones famosas sigue teniendo la misma vigencia hoy día que en la época en que se escribieron. Actualmente, mucho del Jazz que se toca no tiene swing, y se expresa con un acento extravagante. Ello se debe en parte al hecho de que el jazz ya no se toca principalmente para los bailarines negros, como ocurría en el pasado, hecho éste que los músicos que tocan en este disco obviamente no han olvidado. Y si lo olvidaron, tienen la suerte de contar con un batería tan excelente como Carles Gili, quien se encarga de recordárselo en todo momento.

El tema inicial, **"Struttin' with Some Barbecue"**, *hecho famoso por Louis Armstrong, fue la primera canción tocada por el grupo en su primer concierto. Salvo el bajo, Jordi Casanovas, lo interpretan* **los mismos músicos formidables** *que resultaron clave en su posterior evolución. Los nombres familiares, que siempre se repiten, de Gili, Trepat y González, son otra indicación de un vínculo estrecho que ha mantenido unida a banda tan entregada durante tanto tiempo.*

"Swingin' with Mezz", *escrito por Mezz Mezzrow e interpretado aquí por un septeto, debe sus arreglos a Ricard Gili, también el trompetista solista. Los solos de clarinete, piano y saxofón tenor están a cargo de Lluis Trepat, Tófol Trepat y Toni Gili, respectivamente. La interpretación está dedicada a la memoria de Josep Farreras, a quien le gustaba el tema con locura, y que sustituyó a Carles Gili a la batería cuando éste hizo el servicio militar (1975-76).*

Ricard Gili se ocupó de los arreglos de **"House Rent Shout"**, *en el que destacan unos intercambios briosos entre él mismo y Ferran Cailà a la trompeta, y entre Toni Gili y Tomás González al saxofón tenor. El ritmo de swing rápido que estas piezas de lucimiento requieren resulta más difícil de ejecutar.*

El anterior tema lo interpretó un octeto, pero los siguientes diez temas los toca una banda ampliada. La instrumentación adicional -un trombón y un cuarto saxofón- permitiría que La **Little Big Band** *ejecutara más fielmente el sonido de las famosas orquestas de la Era de Swing. En* **"Do You Know What It Means to Miss New Orleans?"**, *otro tema que se hizo famoso gracias a Louis Armstrong, destaca el trombón con sordina de Marc Trepat con arreglos de Ricard Gili.*

"Weary Blues" *un viejo favorito en los repertorios de Nueva Orleans, presenta a un clarinetista muy hábil, Oriol Romani, aquí de invitado en un puesto que anteriormente ocupó de forma fija. Él, Ricard Gili y Marc Trepat hacen una jam entusiasta de corte clásico en el último y muy explosivo estribillo. Los arreglos corren de nuevo a cargo de Ricard Gili, y en la interpretación destaca la labor del bajo y la batería.*

"Shakin' the Drac", *escrito y arreglado por Ricard Gili, homenajea a la Cova del Drac, el Club de Barcelona donde esta formación (once integrantes, con la adición del guitarrista Albert Romani) inició una etapa muy fructífera que duró casi diez años. La banda ha vuelto a actuar muchas veces en el mismo local, y sigue ensayando allí cada semana. El título es muy apto para este homenaje rápido y jubiloso con Tofol Trepat, Ferran Caila, Toni Gili, Jordi Casanovas y Carles Gili en plan protagonista.*

"Soft and Subtle" *compuesta y arreglada por Ricard Gili es un vehículo para el saxofón tenor impresionante de Toni Gili. A veces recuerda a Don Byas, aunque no como modelo, puesto que Gili consigue, de forma muy loable, mantener su personalidad.*

"Blue Moon" *ha sido durante largo tiempo la especialidad de Marc Trepat. Su trombón "parlante" refleja la influencia de Al Grey, quien le dio consejos durante su paso por Barcelona. Tomás González firma un arreglo de fondo muy eficaz.*

"Tain't What You Do", *la versión de Ricard Gili, sigue de forma bastante fiel el arreglo brillante que hizo Sy Oliver para Jimmie Lunceford. Aquí la sorpresa la proporciona Ferran Caila (apodado "Fats Verneda" por sus íntimos, por razones personales y locales) al cantar la parte de Trummy Young en catalán, mientras que el conjunto canta las respuestas en inglés. Hay ocho compases emocionantes de trompeta a cargo del arreglista después de la parte cantada y a continuación la banda se lanza a un swing feroz.*

"Pleasingly Plump", *con arreglos de Tomás González, sigue el arreglo escrito por Quincy Jones en 1963 para Count Basie, logrando captar el sonido de la banda de Basie asombrosamente bien. Ricard Gili, y el guitarrista Albert Romani, deleitan con unos solos elegantes, mientras que el piano de Tofol Trepat comenta y marca un ritmo con una discreción digna del mismo Basie.*

"Red Top", *cuyo nombre hace referencia a la esposa de Gene Ammons, fue grabada en 1947, para el primer disco de Ammons. En aquel entonces, el Rhythm & Blues, cuya popularidad iba en aumento, ya comenzaba a ejercer su influencia sobre los jazzmen. Tomás González escribió esta adaptación y hace de solista. La*

sección de ritmo brilla con luz propia, y el ritmo shuffle de Carles Gili proporciona el estímulo adecuado.

En **"Just a-Sittin' and a-Rockin'"**, *Toni Gili vuelve a ser el solista y Ricard Gili el arreglista. De nuevo, se pone de relieve la comprensión y el cariño hacia la música de Duke Ellington.*

El tercer Gili realiza una interpretación destacada en el tema **"Cute"** *de Neal Hefti, en el que utiliza baquetas y escobillas. Esta versión también la firma Ricard Gili.*

"Mood Indigo" *introduce la actual banda de trece intérpretes. Las nuevas incorporaciones son el hermano de Tomás González, Víctor, y el hijo de Tofol Trepat, Xavier, ambos al trombón. Después de Marc Trepat, ellos hacen solos en el anterior orden, seguidos de Lluis Trepat al clarinete y Pep Rius a la guitarra. El arreglo de Tófol Trepat saca a relucir la melancolía del tema famoso de Duke Ellington de forma muy original.*

"Stolen Sweets" *fue escrito por el gran organista Wild Bill Davis, con arreglos aquí de Ricard Gili. Josep Vadell, que tocó con la banda varias veces, tiene el papel principal de pianista en lo que resulta ser algo así como una especie de atractivo concierto.*

"House Party" *proporciona un final muy "rocking". Con arreglos de Tófol Trepat, tiene como protagonistas a Marc Trepat al trombón, y a Ricard Gili y Ferran Cailà en otro diálogo de trompetas. El valor del trío de trombón recién formado queda ampliamente demostrado por su fondo de glissando en los últimos dos "chorus"*

Todos ellos aficionados, en el mejor sentido de la palabra, sean padre, hermano, hijo o independientes, estos músicos han recorrido un largo camino en cinco lustros, y ya dominan el lenguaje idiomático que requiere el creciente tamaño de su banda, así como la dinámica emocionante de las mejores big bands. Así que enhorabuena, pero no lo dejen ahora, caballeros — ¡sigan tocando hasta el año 2025!

Stanley Dance
autor de "The World of Swing"

"Stans's Dance" *está dedicado muy especialmente al eminente crítico de jazz y escritor Stanley Dance del cual hemos recibido siempre un cálido apoyo y una gran cantidad de ánimo.*

El tema es una composición de Buck Clayton y el arreglo es de Toni Gili. Lluís Trepat al clarinete, Angel Molas al saxo alto, Jordi casanovas al bajo, Ricard Gili a la trompeta y Tòfol Trepat al piano son los solistas.

La Locomotora Negra

LA LOCOMOTORA NEGRA 25 th ANNIVERSARY

La Locomotora Negra is twenty-five years old, a remarkable achievement in itself. Even more surprising is the fact that, in growing from a quintet to a big band of thirteen pieces, it has maintained an uncompromising consistency of vision in defiance of ephemeral fashions. No European group since the creation of the Quintette du Hot Club de France in 1934 has probably made such a lasting and healthy contribution to jazz.

The strong improvisatory element in jazz inevitably brought about many changes, but it is only now, as the twentieth century winds to an end, that misgivings have led to serious re-evaluation in the U.S., notably on the part of Wynton Marsalis. Too often, "innovations" have been desperate attempts to be **different** in a commercial sense, not to **improve** artistically.

There is, nevertheless, a hard core to jazz, a resistant tradition, to wich La Locomotora Negra has so honorably adhered in its several transformations. As embodied in the music of Louis Armstrong, Duke Ellington, Count Basie and Jimmie Lunceford, its basic credo was well expressed in two important compositions : "It Don't Mean a Thing If It Ain't Got That Swing" and "Tain't What You Do, It's the Way That You Do It". The truth in the lyrics of these famous songs is as relevant as when they were written. Yet much jazz no longer swings and much is spoken with a bizarre accent. This is partly because jazz is not primarily played for black dancers as it once was, a fact that the musicians heard on this disc have obviously not forgotten. If they did forget, they are fortunate in having such an excellent drummer as Carles Gili to remind them of it at all times !

The opener, **"Struttin' with Some Barbecue"**, made famous by Louis Armstrong, was the first number played by the group at its first concert. Except for bassist Jordi Casanovas, it is played by the same formidable musicians, all of whom were to prove vital to the subsequent enterprise. The recurring family names of Gili, Trepat and González will further indicate a major bond that has kept this dedicated band together so long.

"Swingin' with Mezz", written by Mezz Mezzrow and played here by a septet, was arranged by Ricard Gili, who is the trumpet soloist. Clarinet, piano and tenor solos are by Lluís Trepat, Tòfol Trepat and Toni Gili respectively. The perfomance is dedicated to the memory of Josep Farreras, who was crazy about the tune and deputized on drums while Carles Gili was in the army (1975-76).

"House Rent Shout" was arranged by Ricard Gili and features brisk exchanges between him and Ferran Cailà on trumpets, and then between Toni Gili and Tomás González on tenor saxophones. The up-tempo such showcases require is harder to swing.

The last number was played by an octet, but the next ten are by an enlarged group. The additional instrumentation -trombone and a fourth saxophone- would permit the **Little Big Band** to effect more closely the sound of the Swing Era's famous orchestras. "**Do You Know What It Means to Miss New Orleans ?**" is another song made famous by Louis Armstrong, and it features Marc Trepat's muted trombone in Ricard Gili's arrangement.

"**Weary Blues**", an old favorite in New Orleans repertoires, features a fluent clarinetist, Oriol Romaní, returning here as guest to the position he had formerly often occupied. He, Ricard Gili and Marc Trepat jam enthusiastically in the classic manner in the explosive last chorus. Another of Ricard Gili's arrangements, this also displays bass and drums to advantage.

"**Shakin'the Drac**", written and arranged by Ricard Gili, salutes La Cova del Drac, the Barcelona club where this edition of the band (eleven men with the addition of guitarrist Albert Romaní) began a rewarding period of nearly ten years. It has appeared there many times since, and it is where the band still rehearses every week. The title is appropiate to a fast, rejoicing flagwaver that features Tòfol Trepat, Ferran Cailà, Toni Gili, Jordi Casanovas and Carles Gili.

"**Soft and Subtle**" is composed and arranged by Ricard Gili. Taken at a brisker tempo, is a showcase for Toni Gili's outstanding tenor. At times it brings Don Byas to mind, but not as a model, for Gili is very creditably his own man here.

"**Blue Moon**" has long been Marc Trepat's speciality. His "talking" trombone reflects the influence of Al Grey, who helped with advice when he was in Barcelona. The neatly effective background arrangement was the work of Tomás González.

"**Tain't What You Do**" closely follows Sy Oliver's brilliant arrangement for Jimmie Lunceford in Ricard Gili's version. The surprise here is Ferran Cailà (known to his intimates as "Fats Verneda" for personal and local reasons) singing Trummy Young's part in Catalan, while the ensemble chants the responses in English. There are eight stirring bars of trumpet by the arranger after the vocal, and then the band swings out vehemently.

"**Pleasingly Plump**", arranged by Tomás González, follows the arrangement Quincy Jones wrote in 1963 for Count Basie, the sound of whose band is captured astonishingly well. There are graceful solos by Ricard Gili and guitarrist Albert Romaní, while Tòfol Trepat's piano comments and paces with Basie-like discretion.

"**Red Top**" was recorded at Gene Ammon's first own record date in 1947 and named for his wife. Rhythm and Blues was growing in popularity then and its influence was already felt by jazzmen. Tomás González wrote this arrangement and is the soloist. The rhythm section shines and Carles Gili's shuffle beat provides the proper stimulus.

"**Just a-sittin'and a-Rockin'**" returns Toni Gili as soloist and Ricard Gili as arranger. The understanding and affection for Duke Ellington's music is again happily manifest.

The third Gili is heard to special advantage on Neal Hefti's "**Cute**", where he uses sticks and brushes. Ricard Gili arranged this version, too.

"**Mood Indigo**" introduces the current thirteen-piece band, the newcomers being Tomás González's brother, Víctor, and Tòfol Trepat's son, Xavier, both on trombone. Following Marc Trepat, they solo in that order, then Lluís Trepat on clarinet and Pep Rius on guitar. Tòfol Trepat's arrangement brings out the melancholy of Duke Ellington's famous theme in an original fashion.

"**Stolen Sweets**" was written by the great organist Wild Bill Davis, and arranged by Ricard Gili. Josep Vadell, who played in the band on several occasions, has the main role as pianist in what turns out to be an attractive kind of concerto.

"**House Party**" brings the programme to a rocking conclusion. Arranged by Tòfol Trepat, it features Marc Trepat's trombone and then another trumpet dialogue between Ricard Gili and Ferran Cailà. The value of the newly formed trombone trio is convincingly proven by their glissandi backgrounds to the last two choruses.

All amateurs in the very best sense of the word, whether father, brother, son or independent, these musicians have come along way in a quarter-century, mastering the idiomatic language appropiate to their group's growing size, as well as the exciting dynamics of the best big bands. Congratulations are due. But don't quit now, gentlemen... play it till 2025 !

Stanley Dance
author of "The World of Swing".

"**Stan's Dance**" is very specially dedicated to the eminent jazz critic and writer, Stanley Dance, from who we have always received a warm support and a lot of encouragement.
The tune is composed by Buck Clayton and the arrangent is by Toni Gili. Angel Molas on alto saxophone, Jordi Casanovas on bass, Ricard Gili on trumpet and Tòfol Trepat on piano are the soloists.

La Locomotora Negra.

LA LOCOMOTORA NEGRA

1.	Presentació 1er concert	1'47"
2.	Struttin' with some Barbecue	3'18"
3.	Swingin' with Mezz	4'43"
4.	House Rent Shout	3'18"
5.	Do you know what it means to miss New Orleans ?	4'10"
6.	Weary Blues	3'07"
7.	Shakin' the Drac	4'33"
8.	Soft & Subtle	3'21"
9.	Blue Moon	5'18"
10.	'T'ain't what you do	2'39"
11.	Pleasingly Plump	3'27"
12.	Red Top	5'48"
13.	Just-a-sittin' and a-rockin'	4'16"
14.	Cute	4'36"
15.	Mood Indigo	4'43"
16.	Stolen Sweets	4'35"
17.	House Party	4'18"
18.	Stan's Dance	4'24"
Temps total		73'40"

La Locomotora Negra ha fet vint-i-cinc anys, una fita prou notable en ella mateixa. Encara és més sorprenent, però, que, en el seu creixement des d'una formació de quintet fins una big band de tretze components, hagi mantingut una inalterable posició en front de les modes efímeres. Probablement, des de la creació del Quintette du Hot Club de France el 1934, cap altre grup europeu ha fet una aportació al jazz tan constant i saludable.

Stanley Dance,
autor de "The World of Swing"

La Locomotora Negra is twenty-five years old, a remarkable achievement in itself. Even more surprising is the fact that, in growing from a quintet to a big band of thirteen pieces, it has maintained an uncompromising consistency of vision in defiance of ephemeral fashions. No European group since the creation of the Quintette du Hot Club de France in 1934 has probably made such a lasting and healthy contribution to jazz.

Stanley Dance,
author of "The World of Swing"

Edita: PDI, S.A. Passeig de Gràcia, 74 08008 Barcelona.
D.L.: B-38. 192 - 1995 P y C 1995 PDI, S.A.
SGAE

G - 80 3885

8 427322 838852